

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **H. O.**, narozený dne X, státní příslušník Tuniské republiky
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2026, č. j. KRPÚ-58862-47/ČJ-2026-040022-
DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2026, č. j. KRPÚ-58862-47/ČJ-2026-040022-DB-ZZC, kterým byla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) o 38 dnů, a to do 29. 5. 2026.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná nesprávně posoudila podmínky pro prodloužení zajištění, zejména nezbytnost a přiměřenost dalšího omezení jeho osobní svobody. Podle žalobce se žalovaná spokojila s formálním závěrem o důvodnosti jeho zajištění za účelem předání do Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“) v rámci dublinského mechanismu, aniž by dostatečně zohlednila jeho aktuální situaci. Zdůraznil, že má na území České republiky vytvořené zázemí, žije zde se svou družkou, občankou České republiky, s níž hodlá uzavřít manželství. Měl za to, že jeho pobytovou situaci by bylo možné řešit jiným, se zákonem souladným, způsobem, který by zohlednil jeho rodinný život. Dodal, že z napadeného rozhodnutí není patrné, zda v Německu azylové řízení stále probíhá, nebo již skončilo.
3. Žalobce dále uvedl, že podle nařízení Dublin III nesmí být osoba zajištěna jen proto, že je vedeno dublinské řízení. Naopak je přípustné jen na základě individuálního posouzení, existuje-li vážné nebezpečí útěku, a při respektování zásad proporcionality a subsidiarity. Tyto požadavky podle žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí nenaplnila. Žalobce připustil, že žalovaná podrobně popsala jeho předchozí pobytovou historii na území Evropské unie, včetně skutečnosti, že byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu, následně pobýval bez pobytového oprávnění na území České republiky a do Německa se vrátit nechtěl. Namítl však, že tyto okolnosti samy o sobě nemohou postačovat k prodloužení zajištění, zejména za situace, kdy má na území České republiky vytvořené zázemí. Zdůraznil, že prodloužení zajištění je samostatným rozhodnutím, v němž musí žalovaná znovu a aktuálně posoudit, zda další detence splňuje všechny zákonné podmínky, zda je stále nezbytná a přiměřená a zda jejího účelu nelze dosáhnout mírnějšími prostředky.
4. Žalobce dále namítl, že žalovaná nedostatečně odůvodnila délku prodloužení zajištění o 38 dnů. Z napadeného rozhodnutí podle něj neplyne, jaké konkrétní úkony ještě zbývá provést, proč je nelze realizovat v kratší lhůtě ani proč nelze žalobce do té doby ponechat na svobodě při uložení zvláštních opatření. Pouhý odkaz na přijetí odpovědnosti ze strany Německa nemůže podle žalobce nahradit individuální posouzení nezbytnosti pokračovat v zajištění.
5. Žalobce rovněž namítl, že žalovaná nedostatečně zohlednila okolnosti jeho soukromého a rodinného života. Podotkl, že udržuje vztah s občankou České republiky, s níž hodlá uzavřít sňatek. Tuto okolnost považoval za zásadní nejen pro posouzení přiměřenosti zajištění, ale i pro úvahu o nezbytnosti pokračovat v dublinském předání za situace, kdy se může již v dohledné době stát rodinným příslušníkem občanky České republiky a bude tak moci na území Evropské unie legálně pobývat. Namítl, že žalovaná hodnotila dopad do rodinného života toliko formálně, neboť kladla neúměrnou váhu dílčím rozporům ve výpovědích žalobce a jeho družky ohledně detailů jejich každodenního soužití. Dále uvedl, že žalovaná smísila otázku, zda již nyní splňuje podmínky pro vydání pobytového oprávnění jako rodinný příslušník občana Evropské unie, s otázkou, zda je jeho vztah relevantní pro posouzení nezbytnosti a přiměřenosti zajištění. Zdůraznil, že i vztah druha a družky, který doposud nebyl stvrzen manželstvím, může představovat významnou okolnost svědčící ve prospěch použití mírnějších opatření, než je zajištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6. Podle žalobce žalovaná dostatečně neposoudila, zda je v dané věci skutečně nezbytné trvat na jeho předání do Německa, existuje-li reálná možnost, že by se v případně předání mohl na území Evropské unie opět vrátit coby rodinný příslušník občana Evropské unie. Postup žalovaného proto označil za přepjatě formalistický, neúčelný a zároveň nepřiměřeně zasahující do jeho soukromého a rodinného života. Dále vytkl, že se žalovaná nevypořádala s dopady rozhodnutí do práv jeho družky, občanky České republiky. Podle žalobce ji žalovaná redukovala pouze na svědkyni, jejíž výpověď sloužila k hodnocení věrohodnosti vztahu, aniž by samostatně vážila její práva.
7. Žalobce rovněž namítl, že žalovaná sice formálně deklarovala, že uložení zvláštních opatření zvažovala, avšak její úvaha nebyla podle něj dostatečná. Shrnul, že žalovaná nemožnost uložit zvláštní opatření odůvodnila zejména nedostatkem finančních prostředků, absencí dlouhodobé nájemní smlouvy a neochotou žalobce vrátit se do Německa. Zdůraznil, že finanční záruka je pouze jedním z možných opatření a že se žalovaná nevypořádala s možností uložit mu povinnost zdržovat se na určené adrese, pravidelně se hlásit policii nebo oznamovat změnu pobytu, případně kombinaci těchto opatření, což by podle něj za situace, kdy má na území České republiky stabilní zázemí, bylo vhodné. Nesouhlasil ani se závěrem žalované o existenci rizika, že se bude skrývat. Uvedl, že se na žalovanou obrátil dobrovolně, aby vyřešil svou pobytovou situaci, nadto má na území České republiky družku a zázemí, což jsou okolnosti, které podle něj riziko útěku snižují. Argument žalované založený na tom, že žalobce v minulosti opustil Německo před skončením azylového řízení, aniž by se dostavil do určeného zařízení, považoval za nedostatečný, neboť podle něj měla být posuzována jeho nynější situace.
8. Závěrem žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nezohlednění zásad proporcionality, subsidiarity a ochrany soukromého a rodinného života. Zopakoval, že žalovaná konkrétně neodůvodnila délku prodloužení zajištění, nevysvětlila, proč je v dané situaci nezbytné pokračovat v detenci, a dostatečně se nevypořádala s možností dosažení sledovaného účelu mírnějšími opatřeními, a to s ohledem na práva jeho družky, občanky České republiky.

Vyjádření žalované k žalobě

9. K výzvě soudu žalovaná předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala žalobcovu pobytovou historii a trvala na tom, že postupovala v souladu s právními předpisy, napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
10. Žalovaná uvedla, že vážné nebezpečí útěku posuzovala na straně 15 napadeného rozhodnutí, a to nejen podle zákonné definice obsažené v § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ale především na základě výpovědi žalobce a jeho družky. V rámci takto individuálního posouzení shledala vážné nebezpečí útěku zejména v tom, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, jednoznačně prohlásil, že se do Německa vrátit nechce, a z jeho dosavadního jednání bylo patrné vědomé nerespektování uložených povinností a nařízení. Žalovaná zdůraznila, že žalobce vědomě nerespektoval ani povinnost setrvat na německém území do konečného rozhodnutí o mezinárodní ochraně ani povinnost dostavit se do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. Vedle toho nerespektoval ani požadavky cestovat s platným cestovním dokladem a zdržovat se na území toliko s pobytovým oprávněním. Z toho žalovaná dovodila žalobcovu nedůvěryhodnost, zejména pokud jde o jeho ochotu plnit Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

povinnosti, setrvat na určeném místě do konečného rozhodnutí o přemístění a respektovat eventuální rozhodnutí o přemístění.

11. K žalobcem tvrzenému zázemí žalovaná uvedla, že ubytování měl spolu s družkou zajištěno pouze na dobu určitou, a sice do 31. 3. 2026, což žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotila. Na základě všech zjištěných informací žalovaná uzavřela, že žalobce je podle ní nedůvěryhodnou osobou, která nedodržuje právní předpisy regulující pobyt cizinců, a že tvrzený rodinný život s paní B. nezaručuje změnu v jeho dosavadním přístupu. Žalovaná rovněž uvedla, že žalobce sám připustil, že o mezinárodní ochranu požádal pouze účelově a že důvody jeho cesty do Evropské unie jsou čistě ekonomické. Z těchto důvodů žalovaná dovodila obavu, že by se žalobce skrýval na území České republiky či jinde v Evropské unii.
12. Žalovaná dále konstatovala, že možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a následujících zákona č. 326/1999 Sb. posuzovala na stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že s ohledem na individuální okolnosti případu dospěla k závěru, že tato opatření v případě žalobce použít nelze.
13. Pokud jde o důvody prodloužení zajištění, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 8 a 9. Vysvětlila, že postupovala v návaznosti na informace dublinského střediska. Konkrétně uvedla, že dne 20. 4. 2026 německé orgány zaslaly souhlasné stanovisko s převzetím žalobce na své území. Dublinské středisko dále sdělilo, že žalobce bude seznámen s podklady, na jejichž základě bude rozhodnuto o jeho přemístění do Německa, a správní orgán má dle nařízení Dublin III na přemístění žalobce šest týdnů, které uplynou dne 29. 5. 2026.
14. Žalovaná trvala na tom, že se podrobně a s ohledem na individuální okolnosti případu zabývala přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Odkázala v této souvislosti na strany 9 až 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalobce nelegálně přicestoval za pomoci převaděčů, přičemž v domovské zemi mu podle jeho vlastních slov nic nehrozilo. Dále uvedla, že žalobce svůj pobytový status nijak neřešil, o mezinárodní ochranu v Německu žádal pouze účelově, přičemž neuposlechl tamní orgány.
15. K tvrzenému vztahu s občankou České republiky žalovaná uvedla, že jej nelze považovat za natolik pevný, aby převážil nad zájmem státu na ochraně před opakovaným a dlouhodobým porušováním právních předpisů. Podotkla, že samotné přemístění žalobce do Německa nevylučuje možnost, aby jej jeho družka navštěvovala. Konstatovala, že tuto možnost ona sama připustila, byť vyjádřila obavu, zda jí v Německu nehrozí problémy kvůli dluhům. Žalovaná uzavřela, že žalobce se do této situace dostal vlastní vinou. Dodala, že přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí posuzovala s ohledem na povahu zajištění, které potrvá relativně krátce a poslouží k přemístění žalobce do členského státu Evropské unie odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůraznila, že v takovém řízení nejde o zásah natolik intenzivní, aby žalobci zcela znemožnil realizaci jeho práva na rodinný život. Žalovaná konstatovala, že pokud se osoby z různých kontinentů rozhodnou pro společný život, musí počítat s obtížemi a s nutností kompromisů včetně zvažování života v zemi původu druhá. Současně zdůraznila, že žalobce svůj vztah vědomě budoval v době nelegálního pobytu. V této souvislosti uvedla, že žalobcova známost se jí jeví spíše jako nahodilá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

16. Závěrem žalovaná dodala, že žalobce požádal o dobrovolný návrat, jehož realizace se plánuje 14. 5. 2026.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 24. 3. 2026 žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Německa podle nařízení Dublin III, neboť žalobce, který na území České republiky pobýval bez pobytového oprávnění, byl v informačních systémech veden jako žadatel o mezinárodní ochranu na území Německa. Dobu trvání zajištění přitom stanovila na 30 dnů od okamžiku omezení svobody, k němuž došlo dne 23. 3. 2026. Dne 26. 3. 2026 byla německým orgánům odeslána žádost o přijetí žalobce. V návaznosti na nesouhlasné stanovisko Spolkové republiky Německo k přijetí žalobce odeslalo Ministerstvo vnitra německým orgánům remonstraci, k níž přiložilo další důkazy. Dne 20. 4. 2026 německé orgány svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu akceptovaly. Ministerstvo vnitra žalovanou téhož dne informovalo, že správní orgán bude rozhodovat o přemístění žalobce do Německa. Uvedlo, že přemístění se zpravidla provádí co nejdříve, nejpozději v zákonné lhůtě šesti týdnů. Dne 21. 4. 2026 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým prodloužila trvání žalobcova zajištění do 29. 5. 2026. Oddělení dobrovolných návratů Ministerstva vnitra informovalo, že se žalobce chystá k vycestování do země původu, které se má uskutečnit dne 14. 5. 2026. Za tímto účelem vydala žalovaná příkaz, aby byl žalobce dne 14. 5. 2026 dopraven na hraniční přechod a propuštěn ze zajištění.
21. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

22. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*
23. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců „*policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu“.*
24. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců „*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
25. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „*zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.“*
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, jsou správní orgány povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

27. Soud se předně zabýval námitkou, že žalovaná nedostatečně odůvodnila neuložení zvláštních opatření. Za podstatné soud považuje, že využití zvláštních opatření představuje alternativní řešení k samotnému omezení osobní svobody zajištěním cizince, jakožto krajnímu prostředku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.
28. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v bodech 32 a 36 usnesení č. j. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „*možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění*“. Žalobce byl zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie. Důvodem, který by ospravedlňoval zajištění cizince, je obava, že by se výkonu budoucího rozhodnutí o předání vyhýbal. Jelikož zajištění představuje krajní prostředek, je třeba vážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních pravidel stanovených Českou republikou nebo jinými členskými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29). Správní orgán tak musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu.
29. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, čj. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51).
30. Žalovaná správně dovodila, že zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by v případě žalobce nebyla účinná, a to s ohledem na vysoké riziko, že jeho předání do Německa bude zmařeno a že žalobce nebude dodržovat uložené povinnosti. Žalovaná nevycházela z pouhé skutečnosti, že žalobce dlouhodobě a vědomě pobýval na území neoprávněně, ačkoli si byl vědom nutnosti pobytového oprávnění. Za nikoli nepodstatné soud považuje, že v průběhu správního řízení žalobce výslovně uvedl, že se do Německa vrátit nechce, což žalovaná vyhodnotila jako zřejmý úmysl nerespektovat budoucí rozhodnutí o předání do Německa. Soud má za to, že tento závěr žalované byl na místě s ohledem na předchozí chování žalobce, který v Německu coby žadatel o azyl hrubě porušoval stanovený režim (nedostavil se do určeného zařízení v Drážďanech, nehlásil svůj pobyt) a následně německé území opustil. Žalobce tedy již v minulosti nerespektoval obdobné povinnosti a vyjadřoval lhostejnost k předpisům členských států Evropské unie upravujícím pobyt cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

31. Ve vztahu k jednotlivým opatřením pak žalovaná konkretizovala, že povinnost podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze uložit, protože žalobcem deklarované ubytování v Litvínově bylo sjednáno pouze na dobu od 1. 3. 2026 do 31. 3. 2026. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že neexistuje záruka stabilního pobytu žalobce na konkrétní adrese ani toho, že by žalobce oznámil novou adresu a skutečně se na ní zdržoval. Žalovaná správně konstatovala, že pokud žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, nelze použít ani institut finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o opatření dle písm. c) a d) téhož odstavce, soud se ztotožnil se závěrem žalované, že nelze očekávat, že by se žalobce pravidelně hlásil policii nebo se zdržoval na určeném místě, neboť s ohledem na jeho deklarovanou neochotu k návratu do Německa a jeho předchozí nerespektování povinností by se mohl pokusit zmařit své předání a začít se skrývat. Nelze přehlédnout ani pobytovou historii žalobce (nelegální migrace mezi Španělskem, Francií, Německem a následně Českou republikou), která nasvědčuje reálnému riziku dalšího neoprávněného pohybu po území členských států Evropské unie ve snaze vyhnout se předání.
32. Soud nepřisvědčil úvaze žalobce, že stabilitu jeho zázemí v České republice (a s tím spojenou možnost aplikace opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) či d) zákona o pobytu cizinců) měla žalovaná dovodit z jeho vztahu s družkou – občankou České republiky. Tento vztah totiž podle názoru soudu nelze hodnotit jako trvalý ani stabilní. To plyne nejen z krátkého trvání společného soužití (cca jeden měsíc), ale především ze zásadních rozporů ve výpovědích obou druhů ohledně základních aspektů jejich vztahu a každodenního života, které žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně popsala. V souhrnu proto žalovaná dospěla ke správnému závěru, že žádné ze zvláštních opatření neposkytuje dostatečnou záruku dosažitelnosti žalobce pro účely předání podle nařízení Dublin III, a nelze je proto považovat za účinnou alternativu k zajištění.
33. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
34. Soud nepřehlédl žalobcovo tvrzení, že pokud sám vyhledal žalovanou (oddělení Policie České republiky navštívil z vlastní iniciativy), lze předpokládat že s ní bude spolupracovat a jeho útěk tedy nehrozí. K tomu soud konstatuje, že žalobce vyhledal žalovanou za situace, kdy měl naději v legalizaci svého pobytu na území České republiky. Lze však důvodně pochybovat, zda by s žalovanou spolupracoval i na svém předání do Německa, kam se podle vlastních slov vrátit nechce. Žalobcovo tvrzení, že nemá důvod se skrývat či jinak vyhýbat správním orgánům České republiky, proto soud za těchto okolností nevnímá jako věrohodné.
35. Soud nepřisvědčil námitce, že by žalovaná rozpory ve výpovědích žalobce a jeho družky jakkoli „přečeňovala“. Jejich výpovědi se rozcházejí v elementárních aspektech společného soužití, konkrétně v tvrzeních, kdo doma vaří a jaká jídla naposledy vařil, zda je v bytě funkční elektrina a plyn umožňující vařit, kde a jak často spolu tráví čas, zda žalobce někdy přespával u rodičů družky, jak probíhalo jejich první setkání, jaká je pracovní doba družky (denní či noční směna) nebo zda ji žalobce doprovází do práce. Hodnocení žalované je tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména s rozsudkem ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

21. 1. 2022, č. j. 3 Azs 206/2020-81, podle něhož musí být existence trvalého vztahu prokazována komplexně a individuálně, přičemž rozhodující je naplnění jak kvantitativních (délka vztahu, existence společné domácnosti), tak kvalitativních znaků (hloubka a intenzita vztahu). Nejvyšší správní soud přitom výslovně akcentoval, že správní orgán je oprávněn hodnotit věrohodnost tvrzení účastníků i prostřednictvím vzájemné konzistence jejich výpovědí a že rozpory v klíčových otázkách soužití mohou vést k legitimnímu závěru, že vztah není dostatečně prokázán nebo nedosahuje požadované intenzity. Za těchto okolností soud hodnotí jako nerozhodné tvrzení, že se žalobce a jeho družka chystají uzavřít sňatek, neboť ze skutkových zjištění správního orgánu neplyne ani existence trvalého vztahu ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 3 Azs 206/2020-81.

36. Otázce tvrzeného zásahu do rodinného života žalobce věnovala žalovaná dostatečnou pozornost, přičemž dospěla k závěru, že prodloužení žalobcova zajištění je přiměřené. Žalovaná správně přihlíдела také k tomu, že žalobce pobýval v České republice pouze krátce a neintegroval se zde natolik, aby jeho návrat do Německa byl nepřiměřený. Ostatně sama družka v průběhu správního řízení uvedla, že žalobcovo vycestování do Německa by pro ni nepředstavovalo zásadní problém a je schopna se o sebe postarat. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že by žalobce svůj vztah mohl rozvíjet i v Německu, neboť žalobcově družce coby občance Evropské unie svědčí právo volného pohybu. Ani v důsledku předání žalobce do Německa by tak nedošlo k faktickému znemožnění jeho rodinného života, ale pouze k jeho přenesení do jiného členského státu Evropské unie.
37. Současně je třeba mít na zřeteli, že ochrana rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není bezbřehá a nelze ji chápat jako „ničím neprolomitelný štít“, který žalobce chrání před důsledky jeho protiprávního jednání. Současně platí, že ochrana dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje právo zvolit si geografický rozměr respektování soukromého a rodinného života. Soud nezpochybňuje, že napadené rozhodnutí o zajištění představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nicméně svou nynější situaci si zapříčinil sám tím, že do Evropské unie přicestoval bez potřebného pobytového povolení, nelegálně se po ní pohyboval, a nyní je nucen následky svého předchozího protiprávního jednání nést. Tyto negativní důsledky nicméně nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nepředstavují a nemohou převážit nad veřejným zájmem na dodržování veřejnoprávních předpisů regulujících pobyt cizinců.
38. K žalobcově námitce, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s dopadem napadeného rozhodnutí do práv jeho družky soud podotýká, že žalobce může ve správním soudnictví s úspěchem namítat (nezákonné) zkrácení jen u těch veřejných subjektivních práv, které se vztahují bezprostředně k jeho osobě. Stěžejní je, že právní sféra žalobce, která měla být napadeným rozhodnutím dotčena, nezahrnuje právní sféru, jež mohla být *in eventum* dotčena u jeho družky. Jak plyne např. z bodu 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017 č. j. 9 Azs 214/2017-58, i kdyby mohla být napadeným rozhodnutím zasažena právní sféra žalobcovy družky, nepředstavovala by taková okolnost důvod, v němž by bylo možno spatřovat nezákonné dotčení těch veřejných subjektivních práv, které z napadeného rozhodnutí plynou pro žalobce.
39. Soud se dále zabýval námitkou, že žalovaná dostatečně neodůvodnila prodloužení délky zajištění. Ze strany 8 napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaná prodloužení délky

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zajištění o 38 dnů odůvodnila, a to nutností dokončit poslední fázi tzv. dublinského řízení, kterou představuje předání žalobce. Vycházela ze skutečnosti, že dne 20. 4. 2026 přijalo Německo svou odpovědnost za posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, a od tohoto okamžiku začala běžet šestitýdenní lhůta pro realizaci žalobcova předání podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalovaná vysvětlila, že dosavadní průběh řízení (včetně remonstrace vůči Německu) objektivně znemožnil provedení předání v původní třicetidenní lhůtě zajištění, avšak po přijetí odpovědnosti z německé strany je již předání v rámci šestitýdenní lhůty reálně uskutečnitelné. Na straně 9 napadeného rozhodnutí pak žalovaná konstatovala, že doba 38 dnů odpovídá předpokládané složitosti organizačního zajištění transferu, přičemž nejsou dány žádné překážky, které by předání činily nereálným. Z judikatury správních soudů plyne, že odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46). Těmto požadavkům žalovaná v řešené věci dostala.

40. Soud shrnuje, že žalovaná zcela přezkoumatelně stanovila prodloužení zajištění tak, že odvinula lhůtu 38 dnů ode dne, kdy byla Ministerstvu vnitra doručena akceptace přijetí žalobce zpět do Německa. Zároveň lhůta 38 dnů nepřesahuje mantinel šesti týdnů stanovených citovaným čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Pro úplnost soud dodává, že prodloužení zajištění nepřekračující 6 týdnů bývá v obdobných případech hodnoceno jako přiměřené také Nejvyšším správním soudem (srov. bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021-39). Žalovaná přitom na straně 9 napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlila, že v této lhůtě bude nutné žalobci předat rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, stanovit termín předání do Německa, zjistit letenky, popř. eskortu v případě předání pozemní cestou.
41. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce za účelem předání do Německa nezjistila, zda je tamní azylové řízení s žalobcem stále vedeno, nebo již bylo skončeno. Za podstatné soud považuje, že pokud by řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu v Německu již bylo ukončeno, nemohlo by to na zákonnosti jeho předání do Německa cokoli změnit. Čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III totiž stanovuje, že „členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a [...] která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu“. Soud konstatuje, že i kdyby byla žalobcova žádost o mezinárodní ochranu v Německu dříve zamítnuta, postup žalované by byl stále souladný s nařízením Dublin III, konkrétně jeho čl. 24 odst. 4. Pokud nebyla otázka aktuálního stavu žalobcova azylového řízení v Německu z hlediska jeho předání do Německa relevantní, nelze klást k tíži žalované, že se jí v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nezabývala.
42. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. května 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.